

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.239 van 24 maart 2016
in de zaak A. 215.260/VII-39.351.**

In zake : Maarten BEELEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Yves Loix
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Abbeloos
kantoor houdend te 9200 Dendermonde
Noordlaan 82-84
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 maart 2015, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de administrateur-generaal van het Agentschap voor Natuur en Bos van 18 november 2014 waarbij het bestuurlijk beroep tegen de beslissing van de jachtexamencommissie van 22 augustus 2014 betreffende het niet slagen van Maarten Beelen voor het praktisch gedeelte van het jachtexamen 2014, niet wordt ingewilligd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 maart 2016.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karen Struyf, die loco advocaat Yves Loix verschijnt voor verzoeker, en advocaat Dirk Abbeloos, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 6 augustus 2014 neemt verzoeker deel aan het praktisch jachtexamen. Hij wordt “onder voorbehoud doorgelaten”. In een verslag wordt echter geschreven:

“Bij (voor) het nemen van de hindernis diende de kandidaat het wapen te ontladen. Na lang te treuzelen over de veilige richting besloot de kandidaat zijn wapen (geladen) te openen tussen 2 waarnemers (CUYL - OTZER zie fig). Hij stond op 1 meter van ons verwijderd en opende toen zijn wapen. Toen wij hem vertelden dat hij het wapen in onze richting had geopend kwam hij tussen ons

instaan en begon er een discussie. Na veel aandringen (4 à 5 maal) overhandigde hij pas het wapen aan de hoofdwaarnemer.

Wij hebben eensluidend de kandidaat uitgesloten”.

3.2. De daaropvolgende dag stuurt verzoeker een e-mail naar het Agentschap voor Natuur en Bos waarin hij zijn versie van de feiten uiteenzet. Met een e-mail van 8 augustus 2014 laat het agentschap weten dat bezwaren bij aangetekende brief moeten worden ingediend. Verzoeker vraagt nog dezelfde dag bij e-mail om nadere toelichting. Met een op 9 augustus 2014 ter post aangetekende brief bezorgt hij zijn bezwaren aan het agentschap.

3.3. De jachtexamencommissie beslist op 22 augustus 2014 dat verzoeker niet geslaagd is voor het praktisch jachtexamen. De commissie motiveert die beslissing als volgt:

“De voorzitter schetst het dossier Beelen aan de commissieleden.

De voorzitter heeft op de dag van het examen dhr. Beelen onder voorwaarde van evaluatie van zijn dossier door de voltallige jachtexamencommissie toegelaten om zijn examen verder te zetten.

De leden van de jachtexamencommissie hebben het beroepsschrift en het relaas van de waarnemers en van de kandidaat op voorhand ontvangen. Iedereen heeft dit vooraf kunnen bestuderen.

Dhr. Wille heeft de discussie gevolgd met de waarnemers bij de uitsluiting. De waarnemers hebben tot 4-5 keer gevraagd om zijn wapen af te geven én hij weigerde dit.

Dhr. Beerden vindt het jammer dat de beslissing hier moet genomen worden en dat de kandidaat het examen mocht verder afleggen. Er was volgens hem geen aanwijsbare reden om die beslissing te nemen.

Er wordt overgegaan tot deliberatie. De jachtexamencommissie beslist unaniem dat de kandidaat NIET geslaagd is omdat alle leden van oordeel zijn dat de situatie waarop de oorspronkelijke intentie tot uitsluiting gebaseerd was beantwoordt aan de uitsluitingsgrond van artikel 10, 1° van het jachtexamenreglement voor het praktisch jachtexamen 2014”.

3.4. Met een op 1 september 2014 ter post aangetekende brief vraagt verzoeker om bijkomende informatie. Op 3 september 2014 kijkt hij zijn dossier in en later op die dag vraagt hij nogmaals om bijkomende inlichtingen te verstrekken. Op 4 september 2014 verstuurt hij per e-mail een herinneringsbericht.

3.5. Vervolgens dient verzoeker op 9 september 2014 bestuurlijk beroep in tegen de beslissing van de jachtexamencommissie van 22 augustus 2014.

3.6. Bij een op 11 september 2014 ter post aangetekende brief meldt het Agentschap dat zijn verzoek in het kader van de openbaarheid van bestuur gedeeltelijk wordt ingewilligd.

3.7. Verzoeker voegt vervolgens bijkomende opmerkingen toe aan het reeds ingediende administratief beroep. Met een op 27 september 2014 ter post aangetekende brief maant hij de verwerende partij aan om hem geslaagd te verklaren.

3.8. Op 1 oktober 2014 dient hij een beroepschrift in bij de Beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie. De Beroepsinstantie beslist op 30 oktober 2014 het beroep tegen de gedeeltelijke weigeringsbeslissing van 11 september 2014 deels ongegrond, deels zonder voorwerp en deels gegrond te verklaren. Dientengevolge moet het volledige persoonlijke dossier van verzoeker, het uittreksel uit het register met betrekking tot het verzoek tot openbaarmaking en de beslissing daaromtrent openbaar te worden gemaakt door er een afschrift van te verstrekken.

3.9. De administrateur-generaal van het Agentschap voor Natuur en Bos beslist op 18 november 2014 om het bestuurlijk beroep van verzoeker tegen de beslissing van de jachtexamencommissie van 22 augustus 2014 niet in te willigen.

Dit is de thans bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“Op 9 september 2014 ontving ik van u een beroepschrift tegen de beslissing van de jachtexamencommissie betreffende het niet slagen van uw cliënt Maarten Beelen voor het praktisch gedeelte van het jachtexamen 2014. Daarnaast ontving ik van de heer Beelen zelf ook nog een aangetekend schrijven van 11 september 2014 ter aanvulling van zijn beroepsdossier dat door u werd ingediend. Dit werd in bijlage toegevoegd.

Ik kan u mededelen dat het beroepschrift ontvankelijk is.

Hieronder zal ik puntsgewijs ingaan op de verschillende aspecten in dit dossier. Ik beperk me daarbij tot de onderdelen in uw schrijven die verband houden met de beslissing van de jachtexamencommissie, die het voorwerp uitmaakt van uw beroep. Op andere punten aangehaald in uw schrijven, die buiten de beslissing van de jachtexamencommissie staan, wordt niet nader ingegaan, zonder dat dit enige erkentelijkheid van die punten inhoudt.

Tijdens het onderdeel ‘parcours’ van vak 1 van het praktisch jachtexamen vond een situatie plaats waarvan de examinerator en de toezichthouders oordeelden dat ze aanleiding gaf tot uitsluiting van de kandidaat omwille van een veiligheidsfout te catalogeren onder artikel 10.1 van het reglement van het praktisch gedeelte van het jachtexamen. Zoals dat steeds het geval is, was uw cliënt als deelnemer van het jachtexamen vooraf duidelijk op de hoogte gebracht van het bestaan en de inhoud van het examenreglement. Artikel 10.1 van het Jachtexamenreglement 2014 stelt dat de volgende handelingen altijd als zware fouten beschouwd worden en op eensluidend advies van de waarnemers tot onmiddellijke uitsluiting leiden: doorzwaaien langsheen of richten naar personen, inclusief de uitgezette menselijke silhouetten op het parcours, van het gesloten al dan niet geladen wapen, ook naar beneden, zelfs in een foedraal. Uw cliënt opende zijn geladen wapen op zodanige wijze en in een richting dat alle waarnemers oordeelden dat de houding van het wapen op de positie van de heer Cuyl en de heer Otzer als onveilig moest worden beschouwd in de zin van bovengenoemde bepaling uit het jachtexamenreglement. De toezichthouders meldde de aanleiding tot uitsluiting aan de kandidaat. Daarop ontspon zich onmiddellijk een discussie tussen de kandidaat, de examinerator en de toezichthouders zodat deze laatsten nog geen notitie maakten van de betwiste feiten op het officiële examenformulier. De aard van deze discussie was zodanig dat de examinerator en de toezichthouders het initiatief namen zich onmiddellijk naar het examensecretariaat te begeven in gezelschap van uw cliënt. De examinerator en de toezichthouders verzochten uw cliënt om hen het wapen te overhandigen. De kandidaat weigerde dit minstens vier maal. Dit werd door de examinerator en de toezichthouders unaniem verklaard in hun verslag van de feiten (zie verder). Conform artikel 1,§5, van het reglement van het praktisch gedeelte van het jachtexamen leidt dit incident op zich tot uitsluiting.

Na de vaststelling van de betwiste feiten zijn de examinerator en de toezichthouders met uw cliënt van het parcours naar het examensecretariaat gegaan. In het examensecretariaat waren op dat moment de volgende personen aanwezig: de heer Danny Maddelein, voorzitter van de jachtexamencommissie, de heer Erik Wille, secretariaatsverantwoordelijke van de opdrachtnemende instantie voor de organisatie van het praktisch gedeelte van het jachtexamen en de heer Bert Verbist, beleidsthemabeheerder jacht en wildbeheer en verantwoordelijke van het Agentschap voor Natuur en Bos voor de organisatie van het jachtexamen. Na het relaas van de feiten door beide partijen heeft de voorzitter van de jachtexamencommissie aan de examinerator en de toezichthouders en aan uw cliënt gevraagd hun relaas van de feiten neer te schrijven. De examinerator en de toezichthouders hebben zich daarop teruggetrokken om hun verslag te maken. Uw cliënt heeft geantwoord dat hij daarvoor niet de tijd had. Daarop is er door de heer Maddelein en de heer Wille verder aangedrongen om minstens een schematische voorstelling van zijn visie

op de terreinsituatie te maken, teneinde toch op enige wijze over een schriftelijke, tegenstelbare weergave van de situatie te kunnen beschikken. Er werd hem meegedeeld dat dit document aan zijn dossier ter staving zou worden toegevoegd. Dit heeft hij ter plaatse gedaan. Er werd vervolgens aan uw cliënt gevraagd om op deze schets zijn inschatting van de afstanden aan te geven. Dit heeft hij opnieuw geweigerd. Vervolgens werd er tot drie maal toe op aangedrongen de afstanden die uw cliënt mondeling overmaakte zelf toe te voegen aan de schets. Vervolgens heeft de heer Wille de afstanden die uw cliënt mondeling overmaakte, aan de schets van uw cliënt toegevoegd. Uw cliënt weigerde ondanks de vraag ook zijn schets te ondertekenen. Deze situatie werd mij door de heer Verbist, die geen deel uitmaakte van de discussie, maar wel aanwezig was in het examensecretariaat, formeel bevestigd.

Omwille van de onduidelijkheid over de situatie heeft de voorzitter van de examencommissie op dat moment de beslissing genomen om de kandidaat onder voorbehoud van de beslissing van de jachtexamencommissie het parcours en de andere vakken te mogen verderzetten in aanwezigheid van een andere examinerator en andere toezichthouders. Omdat de voorzitter aangaf een afzonderlijk verslag te maken van de feiten en de verderzetting te laten plaatsvinden op het zelfde dossier, is er in het dossier zelf geen notitie van de betwiste feiten.

De examinerator en de toezichthouders hebben onmiddellijk, na daartoe de opdracht gekregen te hebben op het examensecretariaat, gezamenlijk verslag opgemaakt en dit overhandigd aan de voorzitter. Door de herhaaldelijke weigering van uw cliënt om zijn relaas van de feiten ter plaatse neer te schrijven, ondanks het feit dat hem daartoe herhaaldelijk en nadrukkelijk werd verzocht, kan in het dossier alleen afgegaan worden op de ondertekende verklaringen van de examinerator en de toezichthouders.

Dat tijdens het examen of in de afgelegde verklaring van de examinerator en de toezichthouders niet expliciet werd verwezen naar de respectievelijke artikelen uit het reglement van het praktisch gedeelte van het jachtexamen, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de examinerator en de toezichthouders. Hun taak is om de feiten vast te stellen en in alle eer en geweten met die vaststellingen om te gaan conform de bepalingen uit het reglement van het praktisch gedeelte van het jachtexamen.

Het is eveneens geen bezwaar dat de examinerator en de toezichthouders een gemeenschappelijke verklaring hebben opgemaakt. Als persoon zijn zij onafhankelijk van elkaar en zij hebben in eer en geweten besloten om tot een gemeenschappelijke verklaring over te gaan, die zij elk afzonderlijk met een handtekening bekrachtigd hebben. Geen van hen heeft een band met de kandidaat. Daarnaast hebben zij elk een specifieke functie (examinerator versus toezichthouder) en achtergrond die er niet voor zorgt dat zij enkel een eensluidende verklaring zouden kunnen afleggen. De examinerator en een toezichthouder zijn aangesteld door de opdrachthoudende instantie voor de organisatie van het praktisch gedeelte van het jachtexamen en de andere toezichthouder is een ambtenaar van het Agentschap voor Natuur en Bos en heeft geen binding met de instantie voor de organisatie van het praktisch gedeelte van het jachtexamen.

In tegenstelling tot wat beweerd wordt, is er niets in de verklaring van de examinerator en de toezichthouders dat er op duidt dat zij op het moment van de betwiste feiten een onduidelijk beeld zouden gehad hebben van de feiten omwille van hun onderlinge positie. Zelfs indien dit toch het geval zou geweest zijn, is het net bedoeling van de aanwezigheid van meer dan één waarnemer dat de feiten in hun totaliteit beter vanuit verschillende invalshoeken kunnen waargenomen worden.

Er wordt het argument aangehaald dat de examinerator en de toezichthouders onmogelijk de vaststellingen van afstanden en hoeken die ertoe geleid hebben dat de situatie als een onveilige handeling worden beschouwd, zo nauwkeurig kunnen maken. Ten eerste is dat precies één van de hoofdaspecten van hun taak en zij zijn dan ook bij uitstek kundig op dat vlak. Zij letten daarbij uiterst nauwkeurig op de hoeken tussen de kandidaat en zijn omgeving (minder dan 45° tussen wapen en een potentieel doel wordt als gevaarlijk beschouwd). Ten tweede is het de taak van deze mensen om op basis van die inschattingen in alle eer en geweten de veilige handelingen van de kandidaat te evalueren. De schetsen (zowel van de kandidaat als van de examinerator en de toezichthouders) geven als belangrijkste aspect de respectievelijke posities van alle betrokkenen weer. Deze duiden er allen op dat minstens één waarnemer zich door de gekozen positie van de kandidaat in een onveilige zone bevond. Behalve met de respectievelijke posities van de aanwezige personen houden de examinerator en de toezichthouders ter plaatse ook rekening met de handelingen van de kandidaat op die positie. Zij brengen die in rekening bij de beoordeling.

Omwille van de tegensprekelijkheid van de beoordeling van de handelingen van de kandidaat, wordt het examen niet afgenomen door de examinerator alleen. Daartoe worden kandidaat en examinerator vergezeld door twee onafhankelijke waarnemers. Ik heb op basis van de voorliggende informatie geen enkele reden om aan te nemen dat er een vorm van partijdigheid of afhankelijkheid zou aanwezig zijn bij de toezichthouders. Wanneer de examinerator en de toezichthouders eensluidend verklaren dat zich een onveilige situatie heeft voorgedaan, waarvoor uitsluiting gerechtvaardigd is, zie ik in casu geen reden om hieraan te twijfelen. Het feit dat de kandidaat daarbij geen officiële verklaringen wilde afleggen, ondanks een herhaaldelijk en uitdrukkelijk verzoek daartoe, zorgt ervoor dat zijn relaas van de feiten slechts matig gestoffeerd is, waaruit volgt dat zijn standpunt in dit dossier veeleer zwak is.

De vaststelling dat de kandidaat weigerde zijn wapen af te staan op herhaaldelijk verzoek van de examinerator en de waarnemers, is bovendien een grondige aanwijzing dat de kandidaat zich niet ten volle bewust is van het verantwoordelijkheid die een jager draagt bij het uitvoeren van de jachtactiviteiten. In de praktijk moet een jager zich ten allen tijde bewust zijn van de veiligheidsvoorschriften en zijn omstaanders zo goed mogelijk kunnen geruststellen aangaande zijn omgang met vuurwapens in de openbare ruimte. Het negeren van een bevel van de examinerator en de toezichthouders is een ernstige inbreuk tegen de veiligheidsvoorschriften. Het feit dat dit op basis van artikel 1,§5, van het reglement van het praktisch gedeelte van het jachtexamen eveneens tot uitsluiting leidt, bevestigt mijn standpunt in dit dossier.

Hierbij deel ik u mee dat ik geen gunstig gevolg verleen aan uw beroepschrift. Bijgevolg wordt het beroep niet ingewilligd. Gelet op de inhoud van uw schrijven van 9 september 2014 en de hierboven opgenomen feiten die mijn standpunt stellig onderschrijven zie ik geen noodzaak om in te gaan op uw verzoek om gehoord te worden”.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De verwerende partij doet ter terechtzitting afstand van haar exceptie met betrekking tot de tijdigheid van het beroep.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

5. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 59, § 2, van het besluit van de Vlaamse regering van 25 april 2014 houdende de administratieve organisatie van de jacht in het Vlaamse Gewest (hierna: Jachtadministratiebesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat voormelde bepalingen en beginsel werden geschonden:

“Doordat artikel 59, § 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 25 april 2014 houdende de administratieve organisatie van de jacht in het Vlaamse Gewest bepaalt dat het Agentschap voor Natuur en Bos advies aan de jachtexamencommissie dient te vragen alvorens een beslissing te nemen inzake het beroep dat door een kandidaat werd ingesteld bij het niet slagen voor het praktisch gedeelte van het jachtexamen, en,

Doordat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van bestuurshandelingen stellen dat bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden

die aan de beslissing ten grondslag liggen; dat zulks impliceert dat melding moet worden gemaakt van de verplicht in te winnen adviezen en de inhoud ervan, en,

Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een overheid een zorgvuldige en weloverwogen beslissing dient te nemen met inachtnaam van alle relevante en correcte aspecten van de concrete situatie, en,

Terwijl het advies van de jachtexamencommissie niet door het Agentschap werd ingewonnen; minstens kan niet uit de beslissing van 18 november 2014 van het Agentschap voor Natuur en Bos worden afgeleid dat het advies werd ingewonnen noch wat de inhoud ervan was,

Zodat de bestreden beslissing voormelde artikelen en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt”.

In de toelichting bij het middel verduidelijkt verzoeker dat hij ervan uitgaat dat het advies van de jachtexamencommissie niet werd ingewonnen. Zelfs indien zou blijken dat het advies toch werd ingewonnen, kan niet worden ontkend dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het bestaan ervan, noch van de inhoud van het advies.

6. De verwerende partij antwoordt dat het niet inwinnen van het advies van de jachtexamencommissie onmogelijk kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, dat in artikel 59, § 2, van het Jachtadministratiebesluit geen sanctie wordt bepaald wanneer het bedoelde advies niet wordt ingewonnen, dat de bestreden beslissing eensluidend is met de beroepen beslissing van de jachtexamencommissie van 22 augustus 2014, dat indien de jachtexamencommissie een advies zou hebben uitgebracht dit advies exact dezelfde inhoud zou hebben als de beslissing van 22 augustus 2014 en dat verzoeker met geen enkel gegeven aannemelijk maakt dat de jachtexamencommissie anders zou adviseren. Op grond van wat voorafgaat besluit de verwerende partij dat verzoeker geen enkel belang heeft bij het middel.

Voorts beklemtoont de verwerende partij dat de jachtexamencommissie geenszins verplicht is om een advies uit te brengen en dat het hoe dan ook om een niet bindend advies gaat. Geen enkele bepaling zou opleggen dat de feitelijke en juridische overwegingen van dit advies overgenomen moeten worden in het bestreden besluit en de motiveringsplicht zou niet vereisen

dat aangetoond wordt dat de beroepsprocedure correct is verlopen. De verwerende partij benadrukt dat zij zich volledig heeft aangesloten bij de beoordeling van de jachtexamencommissie.

7. In zijn memorie van wederantwoord dupliceert verzoeker dat hij er belang bij heeft dat een wettelijk verplicht advies wordt ingewonnen, zelfs indien dat advies zou kunnen overeenstemmen met de uiteindelijke beslissing. Bovendien is het helemaal niet zeker dat dezelfde beslissing zou zijn genomen indien de verwerende partij het advies wel had ingewonnen. Zelfs indien het gaat om een niet bindend advies, vormt dit een belangrijk onderdeel van de procedure, want anders zou de decreetgever het inwinnen van een advies opgesteld door deskundigen niet hebben voorgeschreven. Ook de bewering dat het vragen van het advies volstaat, zonder dat er een verplichting is om hierop in te gaan, is niet relevant, omdat de verwerende partij erkent dat er geen advies is en er alvast geen document is dat aantoont dat het advies werd gevraagd.

Voorts betoogt verzoeker dat niet met absolute zekerheid kan worden gesteld dat het advies van de jachtexamencommissie zou hebben overeengestemd met de bestreden beslissing. Zijn argumentatie in graad van beroep had de jachtexamencommissie immers tot een ander inzicht kunnen brengen. Hoe dan ook kan niet worden ontkend dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het bestaan van het advies, noch van de inhoud ervan.

8. In haar laatste memorie betwist de verwerende partij met klem dat de argumenten die in het beroepschrift van verzoeker worden bijgebracht van aard zijn om de jachtexamencommissie van standpunt te doen veranderen. Verzoeker weerlegt immers niet dat hij heeft geweigerd zijn wapen af te staan ondanks herhaaldelijk verzoek van de waarnemer en de examinatoren. Op zich brengt deze feitelijkheid mee dat verzoeker van het praktisch jachtexamen moest worden uitgesloten.

9. Verzoeker stelt in zijn laatste memorie dat de bewering dat er twee feitelijkheden zouden bestaan die de uitsluiting van het jachtexamen zouden rechtvaardigen, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de voorgeschreven adviesverplichting werd voorbijgegaan en dat zulks eveneens het geval is voor de bewering dat de jachtexamencommissie in geen geval op haar standpunt zou zijn teruggekomen.

Beoordeling

10. Artikel 59, § 2, van het Jachtadministratiebesluit bepaalt:

“Een kandidaat die niet geslaagd is voor het theoretische en/of het praktische gedeelte, kan beroep aantekenen tegen de beslissing van de jachtexamencommissie. Dat beroep wordt met een aangetekende brief aan het agentschap gestuurd, binnen de periode van veertien dagen die volgt op de dag waarop de beslissing van de jachtexamencommissie met een aangetekende brief werd verzonden. Alvorens een beslissing te nemen vraagt het agentschap advies aan de jachtexamencommissie”.

De aangehaalde bepaling schrijft uitdrukkelijk voor dat het Agentschap voor Natuur en Bos, alvorens het uitspraak doet over het beroep tegen een beslissing van de jachtexamencommissie, het advies van deze commissie inwint. Deze consultatieplicht vloeit voort uit de regelgeving en het agentschap is bijgevolg verplicht het voorgeschreven advies in te winnen, ook al meent zij voldoende ingelicht te zijn over de zaak of is zij van oordeel dat het advies in feite geen invloed zal hebben op de inhoud van de te nemen beroepsbeslissing. Evenmin doet het ter zake dat het advies van de jachtexamencommissie niet bindend is voor het agentschap.

11. Uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het Agentschap voor Natuur en Bos het advies van de jachtexamencommissie heeft ingewonnen.

De adviesverplichting in het kader van een georganiseerde bestuurlijke beroepsprocedure maakt een substantiële vormvereiste uit. Verzoeker heeft er belang bij vastgesteld te zien dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van deze vormvereiste. Het advies van de jachtexamencommissie, ook al is het niet bindend, kan immers een invloed uitoefenen op de draagwijdte van de beslissing over het ingestelde beroep.

Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de administrateur-generaal van het Agentschap voor Natuur en Bos van 18 november 2014 waarbij het bestuurlijk beroep tegen de beslissing van de jachtexamencommissie van 22 augustus 2014 betreffende het niet slagen van Maarten Beelen voor het praktisch gedeelte van het jachtexamen 2014, niet wordt ingewilligd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys